

8. Хамітов Н.В, Гармаш Л.Н., Крилова С.А. Історія філософії. Проблема людини та її меж / Під редакцією Н. Хамітова: Навчальний посібник. – К. : Наукова думка, 2000. – 272 с.
9. Conrad, J. Heart of Darkness : [роман] / Joseph Conrad – London: Penguin Books, 1973. – 111 p.
10. Palmer J. A. Joseph Conrad's Fiction : A Study in Literary Growth / J. A. Palmer. – N. Y. : Ithaca Univ. Press, 1968. – 267 p.

Summary. The article studies the peculiarities of the problems and poetics in Joseph Conrad's works in the light of existentialistic consciousness and world outlook of the author. The links between the existentialistic problems and modernistic poetics Joseph Conrad's works have been declared.

Key words: Joseph Conrad, Poetics, Existentialistic Consciousness, World Outlook, fictional innovation, modernism.

УДК 811.111'373.2:821.111(417)Б1/7.08

О.В. Яковлева

ІМ'Я ТА БЕЗІМЕННІСТЬ В РОМАННИХ ТЕКСТАХ СЕМЮЕЛА БЕККЕТА

У статті на матеріалі романів С.Беккета простежується еволюція категорії імені/безіменності у художньому тексті. Проведений аналіз взаємодії онімної та безонімної системи номінації персонажів засвідчив особливості функціонування власного імені у постмодерністському тексті. З усіх функцій, які виконує ім'я у тексті (ідентифікації персонажу / місця; створення ілюзії/ реальності світу, про який розповідається; характеристики персонажу / місця; виділення та групування персонажів; створення перспективи оповідання; естетичної функції; міфологізації тощо. Функція деструктивна виходить у постмодерністській традиції на перший план. Доведена здатність антропонімів брати участь у створенні вертикального контексту та на його основі утворювати підтекст повідомлення.

Ключові слова: постмодернізм, антропонім, безіменність, автоінтертекстуальність.

Текстова антропоніміка (або вивчення “імені – у – тексті”) має свою специфіку. Вона може вважатися самостійною галуззю мовознавства і у цілому включена в лінгвістичні методи дослідження неявних, конотативно-оціночних смислів тексту [19, 15]. Кожне власне ім'я у художньому тексті обумовлене не лише властивостями зображеного (і названого іменем предмета), але й з завданнями художнього твору та задумом автора. Вивчення семантики антропонімів пов'язано з розкриттям лінгвістичного механізму утворення підтексту повідомлення, і, ширше, галуззю імпліцитної інформації та інференційного знання [10]. Мета дослідника поезики оніму як раз і полягає в розкритті прихованого, латентного впливу опозиційно побудованого онімного простору на сприйняття твору.[12, 82 - 84].

У центрі новітніх досліджень – явище інтертекстуальності, що базується на поняттях прецедентних текстів та прецедентних імен як згорнутих мнемонічних програм останніх. Алюзивні антропоніми утворюють ядро системи інтертекстуальних елементів, вивчення специфіки їх семантики та функціонування дозволяє розкрити закономірності міжтекстових взаємодій [10].

Проте, останнім часом для дослідників антропоніміки став зрозумілим (як свідомо маркований у тексті) і такий прийом, коли названі по імені персонажі протистоять персонажам без імені. І це протистояння дійсно піддається змістовній інтерпретації [19, 14]. У своєму дослідженні Н.В. Васіл'єва пропонує виділяти такі аспекти безіменності : «безымянность 1= ‘неимение имени’ (der Zustand des Nicht-Namen-Habens, Namenlosigkeit) (ср. безымянная речка); безымянность 2= ‘незнание имени’ (der Zustand des Nicht-Namen-Kennens, Namenunkentnis) (ср. безымянные герои) и безымянность 3 = анонимность, т. е. ‘сокрытие имени’ (Namenvernschweigung) (ср. анонимный звонок)» [6, 155 - 171].

Розмірковуючи над проблемою художньої безіменності, дослідники відмічають різноплановий характер і залежність типу безонімної номінації персонажів від жанру твору та художнього задуму автора (Е.Б.Иванова, Чуб Т.В.), а також її використання як потужного стилістичного засобу (Ю.А.Карпенко, В.М.Калинкин, Є.А.Кравченко, О.В.Даутова, Е.В.Боева та інші.) [18, 102].

Багатий матеріал для дослідження у цьому плані надає творчість ірландського англо- та франкомовного письменника Семюела Беккета. Вітчизняне беккетознавство, на відміну від

західного, проходить шлях становлення, формування наукового напрямку, оскільки воно стало розвиватися пізніше і тривалий час не проявляло себе так активно, як у західній науці. Впродовж тривалого періоду Беккет був відомим у нашій країні як яскравий представник театру абсурду [21], виходили в світ переклади окремих п'єс та малої прози, але в обмеженій кількості. Коло спеціалістів, які вивчали творчість автора, було невеликим. Ситуація пояснюється негативним відношенням до модернізму і "традиційним уявленням" про Беккета як про руйнівника-авангардиста. Проте з кінця 1980 рр. почали активніше друкуватися нові переклади п'єс драматурга, збільшилася кількість перекладів прозових творів. [17]. Розвиваючи модерністський експеримент, Беккет звертався до малої прози і до жанру роману спочатку як ірландський письменник: твори 1930-рр., написані англійською мовою, серед яких найзначнішими є «More Pricks than Kicks», 1934 та «Murphy», 1936. У французький період творчості створені (французькою мовою) романи-трилогії: «Molloy», «Malone Meurt», «L Innommable», 1949. Англомовна лінія продовжувалася романом «Watt», 1943, а також малою прозою Семюел Беккет виділяється на фоні інших письменників ще й тим, що ніхто до нього не писав дві версії одного і того ж тексту – англійської та французької.

У світовому літературному процесі критики відводять Беккету місце останнього представника модернізму та предтечі постмодернізму. Радикальні зміни у методі письменника – поворот від пізнього модернізму до постмодернізму – є актуальними для прозової творчості Беккета 1940-х років, коли модернізм вступає в нову фазу. Творам письменника притаманна наявність наскрізних алюзивних рівнів (літературного, філософського, міфологічного), що забезпечують єдність роману як цілого. Проблеми для дослідження складають, як визначення логіки взаємин беккетовського тексту з літературними і філософськими прецедентами, так і складне співвідношення двох начал – романного і новелістичного. Останні і визначали новаторський характер його прозових творів [17].

В основу творчості письменника покладені роздуми про буття та самоідентифікацію людини, в центрі уваги перебувають не події «зовнішнього» життя, а внутрішній світ особистості.

Людина, на думку С.Беккета, – не індивідуальність, а перетікання різних «Я», які відбуваються у часі і свідчать про те, що ця людина ще жива, що час продовжує здійснювати свій руйнівний процес, змінюючи як фізичний вигляд людини, так і її місце в існуючому незалежно від неї і ворожому їй світі. Будь-яке "Я", як показує Беккет у своїх творах, – це безліч "Я", кожен індивід – це послідовність індивідів, які намагаються вселити людині, що він - це вони. Кожного разу створювана оповідачами індивідуальність загрожує розсіпатися в інші займенники (він, вона, ми), з яких він створює своє «Я». Беккет наочно показує, що так звана індивідуальність (або «Я») дістається людині від інших, існуючих поза і всередині його свідомості і підсвідомості. Ця індивідуальність і є насправді індивідуальністю уявного двійника. Герої романів Беккета прагнуть наслідувати цього двійника, що встановив контроль над їх свідомістю, прагнуть ним стати, але ніколи не стають, тому що кожного разу, коли вони наближаються до свого справжнього «Я», воно віддаляється, вислизає від них, стає іншим [7, 8].

Людина Беккета намагається знайти свій голос серед безлічі чужих, інших голосів, що звучать у її голові, так само як і сам Беккет у своїх творах, що увібрали в себе літературний спадок попередників, одночасно шукав свій неповторний стиль, намагаючись звільнитися від впливу письменників старшого покоління. Тексти, які виростили із текстів раніше створених самим автором, отримали назву автоінтертекстуальних. Твори С.Беккета – це всього лише різні фізичні форми, які під впливом часу приймає його творча особистість.

Перший роман С.Беккета "Dreams of Women, from Fair to Middling" (1932) так і залишився незавершеним та ненадрукованим за життя автора, тривалий час зберігався в архівах та був відомим лише вузькому колу фахівців. Цілісність його романної структури обумовлена концепцією героя Белаква Шуа (Belacqua Shuah), "міфологічною" праосновою якого є персонаж «Божественної комедії» Данте. Беккет залучив епізод з «Божественної комедії» («Чистилище», IV пісня), в якому недбайливий персонаж Белаква (в земному житті – майстер музичних інструментів і музикант, флорентієць) демонструє свою гріховну ліню навіть на уступі Предчистилища, завмерши в нерухомості на тлі нескінченного потоку грішників. Ледачий Белаква, який не відмовляється від свого гріха, являє собою парадоксальний образ, що не співвідноситься з Пеклом і Раєм, контрастний по відношенню до самої ідеї Чистилища. Белаква [Belacqua] – це приклад людини, яка здійснює свій вибір свідомо, керуючись душею, хоча і ледачою, людини, що продовжує наполягати на своїй позиції [17, 10 – 11]. "The full name of the hero of these early works is Belacqua Shuah. His surname seems to be taken from Genesis: Shuah was the maternal grandfather of the notorious and ill-fated Onan. (One of the sons of Abraham and Keturah was also called Shuah.) Belacqua is of course the Florentine who appears in the fourth canto of Dante's Purgatory as one of the late-repentant, that is, one of those who have postponed until the last moment their reconciliation with God. They have avoided hell by doing so, but they are obliged to suffer in Antepurgatory a period of

idle waiting equal in time to that of their lives spent on earth, before being allowed to enter Purgatory itself where they will toil up the mountain to atone for their sins. In the canto in question, Virgil has just explained to the weary Dante that he should not think of resting until he has reached the end of the road, when a voice is heard saying in a mocking tone: *Forse che di sedere in pria avrai distretta!* - perhaps before then you'll be glad of a rest. The two poets notice on their left hand a huge rock in the shadow of which people are lounging. One of them, Belacqua the Florentine, is sitting down, tired out, his head drooping between his knees. He seems to Dante even lazier than if he were brother to sloth herself: *piu negligent che se pigrizia fosse sua serocchia* - and Belacqua, turning his head without raising his eyes much above his thigh, mocks Dante with the words; or *va ta su, che se* valente*. Dante smiles gently at this abruptness of manner and says he is pleased to see that his erstwhile friend has at least escaped damnation.

In reply to the poet's questions, Belacqua says he must relive here the period of his earthly life, unless there arise from a heart in a state of grace prayers for his release from this penalty imposed for his procrastination" [27, 16 - 17]

Белаква [Belacqua] у романі має трьох коханих жінок на ім'я: Сіммеріна-Ріма [Simmerina-Rima], Сіра-Куза [Syra-Cusa] та Альба [Alba].

хоча встановлені реальні прототипи героїнь роману, їх імена у тексті - це уявність, ілюзія чи, якщо вжити театральний термін, «тромапль» (від фр. «Trompe-l'oeil»), «обманка». Вони приховують під собою аморфну стихію несвідомого; контакт з цією стихією, який на екзистенційному рівні маніфестує себе як контакт сексуальний [20]. За відсутністю англійського оригіналу наведемо переклад фрагменту з роману, де автор сам пояснює позицію митця:

“Как мы её назовём? Придумайте имя, быстро. Лилли, Джейн или Калекен Фрика? Или просто Мэри? Предположим, мы дали ей двойное имя: Калекен - в угоду горе-богословам, и Фрика - в угоду самим себе, а звать её будем то так, то эдак, как покажется удобнее” [1, 262].

Деіндивідуалізація жіночого образу, перетворення його на безособове втілення жіночого начала спостерігається і у подальших романах та новелах С.Беккета, наприклад, жінка, яку спочатку називають Лулу, а потім перейменовують на Анну у новелі "First Love". Головний герой однойменного роману "Murphy" є по суті двійником Белакви, його модифікацією: "В тот момент Мерфи охотно бы променял уготованное ему, как он надеялся, на неопределенный срок место в Передней Чистилища на пять минут в своем кресле-качалке; в обмен на пребывание в состоянии зародыша, вернувшегося в лоно, он отказался бы даже от пребывания с подветренной стороны Скалы Белаква, от созерцания на рассвете камышей, трепещущих в астральном свете у воды, и солнца, заливающего по мере восхождения своим сиянием мир, неподверженный искуплению до тех пор, пока он, Мерфи, не завершит круг своих мечтаний, уходящих ко временам еще нерожденного дитяти, охватывающих период от момента зачатия - сперматозоидной вольности - до распада в печи крематория. Он питал столь высокие надежды на возможность пережить некие особые ощущения post mortem, столь явственно он представлял себе их суть, что он и в самом деле надеялся испытать их, прожив предварительно весьма длинную жизнь... А потом, после жизни, перед тем, как с великими трудами ему придется взбираться по исключительно крутому склону к высотам Рая, у него будет предостаточно времени на мечтания, на созерцания зорь" [2].

Найзначнішим прозовим твором С.Беккета вважається роман-трилогія "Molloy. Malone Dies. The Unnamable". Процес звільнення персонажа від імені, а значить, і від своєї помилкової індивідуальності, прийме там вражаючі розміри. Герой першого роману "Molloy" намагається ідентифікувати себе через інших: "We were so old, she and I, she had had me so young, that we were like a couple of old cronies, sexless, unrelated, with the same memories, the same rancours, the same expectations. She never called me son, fortunately, I couldn't have borne it, but Dan, I don't know why, my name is not Dan. Dan was my father's name perhaps, yes; perhaps she took me for my father. I took her for my mother and she took me for my father"

"And suddenly I remembered my name, Molloy. My name is Molloy, I cried, all of a sudden, now I remember. Nothing compelled me to give this information, but I gave it, hoping to please I suppose. They let me keep my hat on, I don't know why. Is it your mother's name? said the sergeant, it must have been a sergeant. Molloy, I cried, my name is Molloy. Is that your mother's name? said the sergeant. What? I said. Your name is Molloy, said the sergeant. Yes, I said, now I remember. And your mother? said the sergeant. I didn't follow Is your mother's name Molloy too? said the sergeant. I thought it over. Your mother, said the sergeant, is your mother's - Let me think! I cried. At least I imagine that's how it was. Take your time, said the sergeant. Was mother's name Molloy? Very likely. Her name must be Molloy too, I said" [25].

"He gazed around as if to engrave the landmarks on his memory and must have seen the rock in the shadow of which I crouched like Belacqua, or Sordello, I forget. But a man, a fortiori myself, isn't exactly a landmark, because. I mean if by some strange chance he were to pass that way again, after a long lapse of time, vanquished, or to look for some lost thing, or to destroy something, his eyes would

would search out the rock, not the haphazard in its shadow of that unstable fugitive thing, still living flesh [25].

Персонаж роману “Malone dies”, немічна і безпорадна людина, чекаючи на смерть, вирішує розповідати самому собі історію: ” Ожидая, я буду рассказывать себе рассказы, если смогу. Они будут не такие, как до сих пор, и этим все сказано. я буду играть с самим собой” [3]. В його оповіданнях “Я “ персонажа непомітно перероджується і розчиняється в ”Я” інших. Множинні” голоси” звернені до образу головного героя, який є центром роману:

“Его фамилия Сапоскат. Как и его отца. Имя? Не знаю. Оно ему не понадобится. Друзья называют его Сапо. Что за друзья? Не знаю” [3].

Якщо персонажі перших двох романів ще названі по імені, то в останньому романі він стає просто Безіменним. Роман “The Unnamable “, на думку дослідників творчості С. Беккета, є ключовим для розуміння прози письменника, оскільки саме тут роз’яснюється, що Безіменний власне і є творцем усіх попередніх оповідань:

“All these stories about travellers, these stories about paralytics: all are mine. I must be extremely old (or it’s memory playing tricks). If only I knew if I’ve lived, if I live, if I’ll live - that would simplify everything! Impossible to find out, that’s where you’re bugged. I haven’t stirred, that’s all I know. (No, I know something else: it’s not I - I always forget that.) I resume (you must resume): never stirred from here, never stopped telling stories, to myself (hardly hearing them, hearing something else, listening for something else), wondering now and then where I got them from. Was I in the land of the living? Were they in mine? And where? Where do I store them? (In my head? I don’t feel a head on me.) And what do I tell them with? With my mouth? (Same remark.) And what do I hear them with? And so on, the old rigmarole” [26].

“In other words, Murphy, Watt, Moran, Malone, Mahood and Worm are all variations of one particular ‘self ‘. Each experiences his own reality, or Beckett, through the Unnamable, narrates it in his capacity as real author. Nevertheless- they are all one, and the similarities in their lives are particularly marked.” [26, 8 – 9]. “All Beckettians are doomed to search for something, mentally, physically or both. In Molloy’s case it is ostensibly his mother; with Maran, Malloy is his objective. All are driven by an inner compulsive urge, which they personify as ‘they’ or ‘voices’. All the characters are alienated from normal society by choice, and indeed seem totally indifferent to it” [26, 8 – 9].

Англомовний роман “Watt” дослідники вважають одним з найзначніших та найзагадковіших романів письменника. Це – роман-ініціація до галузі позачасових сутностей. Слуга на прізвище Watt стає свідком дивних речей, що відбуваються у будинку господаря на ім’я Knott. Поетичні фрагменти, які наведені в Додатках до роману, містять вірш ”Watt Will Not”:

“Watt will not
abate one jot
but of what
of the coming to
of the being at
of the going from
Knott’s habitat...” [23, 172]

Вірш побудовано у формі питання і відповіді, що відповідає сюжету роману. Імена головних героїв є омофонами питального займенника “what?”, “що?” (Watt – What) і заперечної частки і іменника “ніщо” (Knott – not – naught) [23, 172]. Слуга вільний задавати питання господарю, але відповіді на них він не отримує . Причина у тому, що прирола Нотта принципова непізнана, оскільки трансцендірує поняття, властиві людському розуму. По суті Нотт – це Бог, якому людина намагається присвоїти свої власні якості, зробити його максимально схожим на саму себе. Проте така спроба, на думку оповідача, була б недозвільною “антропоморфічною зухвалістю “ [20]:

“on the waste, beneath the sky, distinguished
by Watt as being, the one above, the other
beneath, Watt... That before him, behind him, on
all sides of him, there was something else, neither
sky nor waste, was not felt by Watt. And it was
always their long dark flowing away together
towards the mirage of union that lay before him,
which ever way he turned. The sky was of a dark
colour, from which it may be inferred that the
usual luminaries were absent... Watt also was
very naturally of the same dark colour. This dark
colour was so dark that the colour could not be
identified with certainty. Sometimes it seemed
a dark absence of colour...” [23, 172].

Темрява (darkness), що поглинула колір (colour), позбавила Уотта можливості бути ідентифікованим. Вона (темрява) і є Ніщо, у якому він існує. Філософську думку роману в узагальненому вигляді можна висловити наступними реченнями. Людина приходить сама у невідомий для неї світ. Так звана індивідуальність (або “Я”) дістається людині від інших, існуючих поза та всередині її свідомості. Ця індивідуальність – є насправді індивідуальністю уявного двійника.

Отже, ім’я – безіменність є двома полюсами для персонажів беккетівських романів. Ім’я, за С. Беккетом, це – ілюзія, трюмплей, обманка, що приховує незнання (або безкінечний процес пізнання) людиною свого справжнього, невловимого, неусвідомленого до кінця і тому приреченого на безіменність ”Я“.

Список використаних джерел

1. Беккет С. Мечты о женщинах, красивых и так себе: / Сэмюель Беккет; Пер. с англ.; примеч. и послесл. М. Дадяна. - М.: Текст, 2010. – 349 с.
2. Беккет С. Мерфи / Пер. с англ. и франц. А. Панасьева и А. Жировского. [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://lib.aldebaran.ru/author/bekket_syemyuel/bekket_syemyuel_merfi/
3. Беккет С. Мэлон умирает / Сэмюэл Беккет Сборник произведений (9 книг) [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://rutracker.org/forum/viewtopic.php?t=3342530>
4. Беккет С. Уотт. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.litmir.net/bd/?b=163160>
5. Боева Е.В. Паралелізм функцій онімної та безонімної систем у художньому тексті (на матеріалі творів М.Коцюбинського і В.Винниченка)./ Е.В. Боева // Традиційне і нове у вивченні власних імен: Тези доповідей міжнародної ономастичної конференції. – Донецьк-Горлівка-Святогірськ. 13 – 16 жовтня 2005 р. – Горлівка: Видавництво ГДППМ, – С.136 – 139.
6. Васильева Н. В. Собственное имя в мире текста (монография) / Наталья Владимировна Васильева. – М. Либроком, 2005. - 224 с.
7. Голубков С.Е. Романы С. Беккета : автореф. дис. на соиск. учен, степ. канд. филол. наук : спец. 10.01.03 “Литература народов стран зарубежья (литература Франции и Ирландии)” / Сергей Евгеньевич Голубков. – Санкт-Петербургский государственный университет. Санкт-Петербург, 2003. – 19 с.
8. Голубков С.Е. Структура «Я» и парадигма господства/подчинения: С. Беккет и М. Фуко / Сергей Евгеньевич Голубков // Путь Востока. Универсализм и партикуляризм в культуре. Материалы VIII Молодежной научной конференции по проблемам философии, религии, культуры Востока. Серия “Symposium”, выпуск 34. СПб.: Санкт-Петербургское философское общество, 2005. – С.65-70.
9. Даутова О.В. Безымянность в поэтонимосфере короткого рассказа/О.В.Даутова.//Традиційне і нове у вивченні власних імен: Тези доповідей міжнародної ономастичної конференції. – Донецьк-Горлівка-Святогірськ. 13 – 16 жовтня 2005 р. – Горлівка: Видавництво ГДППМ, – С.151 – 154.
10. Захарова М.А. Семантика и функционирование аллюзивных имен собственных [на материале англоязычных художественных и публицистических текстов]: автореф. дис. на соиск. учен, степ. канд. филол. наук : спец.10.02.04 “Германские языки (английский язык)” / Мария Анатольевна Захарова. – Самарский государственный педагогический университет, Самара, 2004. – 20 с.
11. Иванова Е.Б. Стилистические функции собственных имен: на материале произведений К.Г. Паустовского: спец. 10.02.01 “Русский язык” / Е.Б. Иванова – Одесса: ОГУ, 1987. – 16 с.
12. Калинин В. М. От литературной ономастики к поэтонимологии / Валерий Михайлович Калинин // Логос ономастики. – 2006. – № 1. – С. 81-88.
13. Калинин В. М. Поэтонимосфера: поиски новых путей в теории литературной ономастики / Валерий Михайлович Калинин // Ономастика Поволжья. Тезисы докладов IX Международной конференции (Волгоград, 9–12 сент. 2002 г.). – Волгоград, 2002. – С. 38–41.
14. Калинин В.М. Попытка вычтения поэтики онимов из “поэзии собственных имен “ / Валерий Михайлович Калинин // В пространстве филологии / ДонНУ. Филологический факультет. – Донецк: ”Юго-Восток, Лтд.“, 2002. – С.230 – 240.
15. Карпенко Ю.А. Проблемы типологии литературной ономастики: імена собственные в поэзии Беллы Ахмадулиной и Лины Костенко / Ю.А.Карпенко // Літературна ономастика української та російської мов: взаємодія, взаємозв’язки. – К.: НМК ВО, 1992. – С.92 – 102.
16. Кравченко Э.А. Онимные зашифровки авторского присутствия в произведениях В.Набокова / Э.А.Кравченко// Традиційне і нове у вивченні власних імен: Тези доповідей міжнародної ономастичної конференції. – Донецьк-Горлівка-Святогірськ. 13 – 16 жовтня 2005 р. – Горлівка: Видавництво ГДППМ, – С.172 – 176.

17. Макарова Л.Ю. Жанровый эксперимент в ранней прозе С.Беккета: роман “Больше замахов чем ударов “ : автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. филол. наук : спец.10.01.03 ”Литература народов стран зарубежья (Ирландия)” / Людмила Юрьевна Макарова Екатеринбург – ГОУ ВПО “Уральский государственный педагогический университет “, 2008. – 24 с.
18. Мудрова Н.В. Прозвища и псевдонимы как ”заместители “ реальных имен персонажей в произведениях Н.С. Лескова / Н.В. Мудрова // Логос ономастики. – 2008. – №2. – С.102 – 104.
19. Николаева Т.М. “О единстве ономастики “ и/или о новой ветви “антропонимики “ / Т.М. Николаева // Вопросы языкознания. – 2009. – №3. – С.3 – 18.
20. Токарев, Д.В. «Воображение мертво воображайте»: «Французская проза Сэмюэля Беккета» / Д.В. Токарев // С. Беккет. Никчемные тексты. – СПб. : Наука, 2003. – С.257-315.
21. Токарев, Д.В. Курс на худшее: Абсурд как категория текста у Даниила Хармса и Сэмюэля Беккета / Д.В. Токарев. – М.: Новое литературное обозрение, 2002. – 336 с.
22. Чуб Т.В. Влияние постонимогенеза на образные возможности проприальной лексики: автореф.дис... канд..філол.наук: спец. 10.02.15 “ загальне мовознавство”/ Тетяна Вікторівна Чуб; Донец. нац. ун-т. – Донецк, 2005. – 21с.
23. Шеина С.Е. Реализация принципов поэтизации прозы в произведениях С.Беккета / Светлана Евгеньевна Шеина // Проблемы филологии, культурологи и искусствоведения. – 2008. – №2. – С.171 – 176.
24. Шеина С. Е. Взаимодействие поэзии и прозы в англо-ирландской литературе первой половины XX века (Дж. Джойс и С. Беккет) / Светлана Евгеньевна Шеина;: диссертация ... доктора филологических наук: спец. 10.01.03 ” Литература народов стран зарубежья (западно-европейская литература)” – М.: Московский педагогический государственный университет, 2009. – 454 с.
25. Beckett Samuel Three Novels: Molloy – Malone Dies – The Unnamable./ Samuel Beckett – New York: The Grove Press, 1955 [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://www.google.com.ua/#hl=ru&tbo=d&client=psy-ab&q=best+postmodern+american+writers&oq=american+postmodern>
26. Bastable Siona Elisabeth The Trilogy of Samuel Beckett / Siona Elisabeth Bastable: A Thesis Submitted to the School of Graduate Studies in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree Master of Arts. – McMaster University, 1976. – 121 с.
27. Fletcher, J. The Novels of Samuel Beckett / J. Fletcher. London: Chatto & Windus 1964. - 256 p.

Summary. The article deals with the evolution of the category name/namelessness in literary postmodern texts Analysis of interaction of name / nameless nomination of characters in S.Beckett’s novels revealed specific textual functions of a proper literary name. In postmodern tradition among the functions of identification, characterization, illusionary, aesthetic and mythological functions a destructive function comes to the foreground. The ability of anthroponyms to participate in the creation of vertical pieces of context and on the basis of them form a subtext message is proved.

Key words: *postmodernism, anthroponym, namelessness, autointertextuality.*